
Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 20/02/2023 a les 12:27

Maria López. ?La música de la vida

A la residència Montblanc de Manresa es respira aire de festa. Els avis i les àvies s'han reunit al saló central per escoltar les cançons del pianista convidat durant les festes de Nadal. Entre el públic, es troba la Maria López, que fa ballar els dits mentre el músic toca cançons tradicionals.

Foto: Joan Closas

Per a l'ocasió, s'ha vestit amb una camisa blanca de tocs brillants a joc amb els seus cabells curts i ondulats. Als seus cent anys, manté la il·lusió intacta per a les petites coses, ja sigui per mirar pel·lícules, fullejar revistes o fer mitja, una afició que ha abandonat amb el pas del temps, però que ha estat la banda sonora de la seva vida.

López va treballar en diferents fàbriques tèxtils de Manresa, la ciutat d'acollida quan la seva família va decidir marxar de terres murcianes. Fins aleshores, havien viscut al petit nucli de La Ñora, Múrcia, on el pare s'ocupava d'un forn de pa. «A casa mai ens havia faltat menjar, però les possibilitats de feina eren escasses», relata. Per aquest motiu, els seus pares van decidir emigrar amb sis fills a la recerca d'un futur millor en una ciutat que emergia com a motor industrial. «De seguida, m'hi vaig sentir a gust, a Manresa», destaca la centenària, que va tenir l'oportunitat d'estudiar a l'escola Renaixença de Manresa, coneguda com el Grup Escolar, que es va obrir l'any 1934 com un centre model per lluitar contra l'analfabetisme i apostar per l'escolarització dels infants. «Per desgràcia, però, el temps d'estudi va durar poc, ja que de seguida em vaig posar a treballar a la fàbrica de galetes La Polar, que va ser la meva primera feina», explica.

De ben jove, li va tocar afrontar situacions doloroses com la vivència de la guerra. «Quan va esclatar el conflicte, vaig continuar treballant, llavors ja en diferents fàbriques tèxtils, amb molts moments de por i de neguit», recorda. En algunes ocasions, apunta que es va haver d'amagar al refugi del Castell, davant l'amenaça de bombardejos. Aquells moments de desesperació es feien una mica menys feixucs quan rebia cartes del seu estimat, el Miquel Piedrafita, amb qui ja festejava quan el van enviar al front. «Eren textos plens d'amor», afirma López, que afegeix que sovint la correspondència arribava acompanyada d'algun poll com a un senyal que estava viu. Afortunadament, va tornar a casa sa i estalvi i, quan va acabar la guerra, es van casar i se'n van anar a viure al carrer Sant Miquel, on van formar una família. La seva única filla, Maria Rosa Piedrafita, remarca que van ser uns anys molt feliços «plens de vida al carrer i amb uns pares que em van donar tot l'amor del món».

Els últims anys que va viure de matrimoni van ser molt dolços, «amb moltes sortides al cinema i estones de descans el cap de setmana en una caseta que vam construir a Canet de Fals», assenyala. La vida, però, de mica en mica, es va transformant i ara ja fa gairebé trenta anys que va perdre el seu marit, així com algunes de les habilitats amb les mans, cosa que li impedeix a hores d'ara tenir forces per teixir. Després de tot, la filla sap que la grandesa de la seva mare és la seva força per mirar endavant. De fet, la vista és el que més bé conserva del seu estat de salut, sumat a un cor alegre que fa que gaudeixi com mai d'aquest concert de Nadal.